

## O festivalu 2014 – čtvrtek a pátek

Sluje nejen délkou svého názvu, ale i svým devátým pokračováním, kterému již tradičně poskytuje útulek Středisko volného času Labyrint v Brně. Koná se souběžně s letitějším a známějším filmovým festivalem Brněnská šestnáctka, z kterého, dá se říci Malý festival vzešel, ale kterému již zdatně sekunduje a jeho věhlas a kredit rok od roku stoupá. Říci, že je to zásluha nepočteného organizačního štábu, je nošením dříví do lesa, ale říci to musím, protože tomu skutečně tak je. A ne dost na tom, každý rok přibude do programu nějaká inovace, nějaké ozvláštnění, vedoucí ke zkvalitnění i k většímu záběru lektorské práce a k rozšíření tak možností a podpory pro přítomné mladé autory.

Samotná soutěžní přehlídka tvorby mladých autorů na poli krátkého hraného filmu je chutná pověstná třeshinka na dortu, jehož korpus představují doprovodné akce a hlavně tvůrčí dílna, což je vznešeně řečeno, ale pro mladé adepty filmového řemesla to znamená: vymyslet námět, vytvořit bodový scénář, provést lokace, přemluvit kolegy aby ve filmu hráli, a pak to „jen“ natočili, sestříhali, ozvučili, opatřili titulky a poté s filmečkem předstoupili před své kolegy a lektory a vyslechli si jejich verdikt. A to vše za necelých 24 hodin!

No ale vezměme to popořadě a řeknu Vám, začínalo se pěkně zostra. Jen si to představte, je čtvrtek, nevlídné mlžné ráno před devátou hodinou a do toho blikající policejní auta, příslušníci v uniformách a se zbraněmi a vylekaný rozruch mezi šoféry, kteří přijeli auty k Labyrintu i přes zákaz vjezdu! Vše se však záhy vysvětlilo, byl to dobrý nápad organizátorů, kteří oslovili místní policii, zdali by nepodpořili festival nějakou akcí a byli-li by i navíc ochotni stát se načas policajty filmovými. Což je přímo nadchlo a po krátké scénáristické rozvaze si zahráli sami sebe v příběhu dopadení pouličního zloděje, který pohotově, coby první filmový počín workshopu natočila Pavlína Taubingerová se svou skupinou. A poté, u vědomí přítomnosti téměř padesátky účastníků workshopu, v krátké přednášce ozřejmili možné úskalí chování mladých lidí a upozornili na rizika plynoucí právě z důvěřivého chování k cizím dospělým lidem.

První filmový zářez do pažby workshopu byl, alespoň v obraze hotov, průběžně probíhal dopolední lektorský úvod s projekcí, kde byl kladen důraz hlavně na časové, technické, ale i mentální a intelektuální možnosti frekventantů této tvůrčí dílny. A jak se nakonec ukázalo, byli účastníci velmi vnímaví a po rozdělení do skupin, vlastně štábů, se záhy rozjel neuvěřitelný filmový koncert, jehož výsledkem byly další filmy. Celkem sedm filmů bylo odevzdáno ve fantastickém čase, a jejich délka se pohybovala od dvou do pěti minut. A přitom, žádná křeč,

žádné finišování na poslední chvíli, pohoda, klídek a optimismus. Něco dlouho nevídaného!

Hlavní gros účastníků workshopu tvořili žáci Základní školy Brno, Laštůvkova 77, pod vedením pana učitele Mgr. Martina Staníčka, kteří se, dle jejich vyjádření, k roli filmového tvůrce zatím nedostali, ale elán a ctižádostivost, dlužno poznamenat že hlavně u dívek, ergo mladých dam, s jakou k samotnému natáčení přistupovali, byla obdivuhodná. Ale i zajímavě překvapivá! Zřejmě více odchované divadlem než filmem, vytvořily dívky jednoduchou scénu v projekčním sálku a za pomoci snad jen jednoho reflektoru vytvořily komorní scénu prázdné prostory s telefonem, a za pomoci převleků a dobového hudebního doprovodu, vykouzlily hravou filmově nenáročnou historizující feérii s telefonem a tancem, navíc s kouzelným, nakažlivě úsměvným bonusem, kde daly jasně najevo, jak je to bavilo a jak si to užívaly! Bylo by dobré, kdyby jim to vydrželo. Nejen ta pohoda, ale i chuť k filmování.

Další tvůrčí skupinky vyrazily, jak se říká do ulic, ale vlastně jen do přilehlého parku který prorůstá okrajem sídliště a skýtá tak pestré filmovací prostory a scény. Park tak vytvořil prostředí pro film čtveřice autorů: Anička, Jirka, Honza a Patrik o nenaplněné lásce zhrzeného nápadníka, vtipně a vynalézavě s použitím komiksových bublin, nahrazujících vnitřní hlas hlavního představitele, nebo „protikuřácký „ film skupiny dívek kolem všeměla Kryštofa Kratochvíla, který i za použití náročnější animace evokuje podobnost i nepodobnost počítačové hry s životem.

Park i vnitřní prostory Labyrintu propojili ve svých filmech Lukáš Novotný s Petrem Hirschnerem – lapálie mafiánů pod názvem Dluh, nebo slovenští nadějní filmaři, Martin Štúber a hlavně Dominik György v kvalitně natočené miniatuře využívající i rozdílnou významovou výpověď filmu černobílého a barevného. A stejně tak obě prostředí zvládla nesourozenecká dvojice Matyáš a Patrik, oba s příjmením Polák, v nadsázce pojaté grotesce o Superdetektivovi, který „dokáže najít i to, co neexistuje“!

Byla radost být u toho, kdy se jednotlivé štáby vracejí z natáčení a ještě v bundách sedají v chvatu za počítač, na hrubo řadí jednotlivé záběry a spolu s lektory a rádci, anebo i jen tak navzájem s tím kdo zrovna také dorazil z placu, diskutují, přijímají rady a obhajují své vidění, aby v zápětí opět vyrazili do plenéru a přetočili či dotočili to, co se jim příliš nezdálo, anebo když uznali potřebu dalšího záběru.

A jak již jsem uvedl, vše se děje bez paniky, skřípění zubů a povzdechů: do pytle, to se nedá stihnout! Nic takového. Je nervozita, jsou pochybnosti, jsou rozpaky, ale vše je podřízeno tvůrčímu zápalu hledání a nalézání řešení a nelíčené radosti z podařeného, radosti ze smysluplného filmového tvoření.

Toto spíše pohodové a časově vybalancované natáčení jednotlivých filmů umožnilo jeho tvůrcům i oddechové chvílky v podobě večerní projekce filmů autorů, kteří se již v neprofesionálním filmu etablovali natolik, že patří k těm nejlepším, ale kteří začínali ve stejném věku jako letošní účastníci. Byl to dobrý tah od organizátorů, tím spíše, že přizvali i některé autory promítaných filmů, a tak mladí adepti mohli leccos z jejich umu pochytit z plátna nebo se dovědět přímo od nich. Stejně tak dobrou inovací programu se mohli organizátoři pochlubit následující den večer, kdy filmy mladých autorů byly hotové a odevzdané a čekaly na svou premiéru. Ta se uskutečnila v Malém sále Břetislava Bakaly na Žerotínově náměstí, ale předcházela jí organizátory zajištěná přednáška o práci filmových kaskadérů s důrazem na filmy amatérských a potažmo i mladých autorů.

Po zajímavé přednášce s filmovými ukázkami a krátkém oddechu došlo k slavné premiéře, jen několik hodin starých filmů a po odborném pohledu lektora se rozpředla debata o jednotlivých filmech, o jejich kladech, jejich nápaditosti, o neobvyklém, ale zajímavém uchopení, ale i o tom co vyšlo, jak nemělo a naopak. Večer se příjemně táhl a stále bylo o čem povídat, i co pojíst i čím svlažit povídáním vyschlá hrdla. Každý si našel svého diskutéra, vzpomínalo se na vlastní začátky, předávaly se rady, prozrazovaly se fígle a nebralo to konce, protože společným jmenovatelem hovorů byly promítnuté filmy, budoucí směřování jejich autorů, či filmování vůbec. A nikomu se nechtělo na kutě, každý měl co říci a na co se zeptat, ale i tady přišla chvíle, kdy z pizzy i z hovorů zbyly drobky a navíc se hlásila i potřeba spánku po dvou, sice báječných, ale přece jen i únavných dnech.

No a hlavně ráno nás čekal Malý filmový festival mladé tvorby, ta již výše zmíněná třešnička na dortu a věřte, že i tentokrát na velmi chutném dortu!

Milan Šebesta